

Výstupy s horským vůdcem IV.

Nevado Alpamayo, 5947 m

Bílá perla peruánských Alp

Alpamayo se často pyšní přívlastkem nejkrásnější hory světa. Možná to zní až nadneseně, ale málokterý vrchol působí tak charismatičticky a snadno zapamatovatelně na celý život.

  David Knill, horský vůdce UIAGM, www.7summits.cz

Aklimatizační výstup na vrchol Ishinca

Výškový tábor v 5 000 m pod horou Tocllaraju

Na vrchol Alpamayo nevede ikonickou severozápadní stěnou ani jedna snadná výstupová cesta. Jsou dokonce roky, kdy některé výstupové směry nelze vůbec prostoupit. Někdy je příčinou nepřekonatelná okrajová trhlinka, jindy výstup zcela znemožní převislé sněhové bloky na vrcholovém hřebeni, které jak Damoklův meč ohrožují celou linii výstupu. V letošním roce je takový sněhový strašák nad cestou Ferrarí, nejjednodušším výstupovým směrem na Alpamayo. A další podobný strašák ohrožuje obvykle bezpečnou cestu French direct. V úvahu tedy připadá cesta Vasco – Francesa o obtížnosti D+, která prochází mezi výše zmíněnými cestami a zdá se přijatelně riziková. Pro Tomáše, Juru a Standu je skoro šestitisícová hora Alpamayo vysněžený cíl. Některá lezecká družstva velmi rychle i během dvou dnů nastoupají do výšky 5500 m. Tam vybudují poslední výškový tábor a pak už jen bezmocně pozorují severozápadní stěnu. Nedostatečná aklimatizace na vyšší nadmořskou výšku si tak vybírá svou daň a na úspěšný pokus o vrchol můžete zapomenout. Tomu snadno předejdeme, pokud si v předstihu připravíme výstup na několik aklimatizačních vrcholů. Poměrně častým cílem s krátkým přístupem bývá technicky nenáročný Nevado Pisco 5752 m a nedaleké Chopicalgui 6375 m. Tam můžete vyzkoušet dokonce spaní ve výšce 5700 m. My jsme však zvolili vedlejší údolí Quebrada Ishinca. Ve vesnici Pashpa si objednáme pro náš náklad osly a po 3 hodinách chůze v hlubokém údolí ohraničeném skalními stěnami s nevyčerpatelným potenciálem lezení, dorazíme na rozlehlou zelenou louku. Oáza plná života přímo vybízí v zemi kamene

a ledu k vybudování základního tábora. Hned následující den vyběhneme na naší první pětitisícovku Urus Este, 5423 m. Krásná nenáročná túra s dolezem po sněhovém hřebínku nám potvrdí, že nižší tlak vzduchu je přímo úměrný našemu hlemýždímu tempu. Další den jsme si dali za cíl vrchol Ishinca, 5530 m. Sněhový vrchol poskytuje v závěru i lezení v 60° svahu a přestože je vrchol obklopen šestitisícovými obry, nic mu to neubírá na jeho vznešenosti. Bílá vrcholová pyramida stojící na prastarém skalním prahu nad zelenomodrým ledovcovým jezerem vzbuzuje nadčasový úžas. Z vrcholu sestupujeme jinou trasou a tak se nám nakonec podaří celkový 24 km přechod celého vrcholu Ishinca. Po dni odpočinku vyrážíme na štít Tocllaraju 6034 m. První den se přesuneme do výšky

5000 m, kde si na moréně postavíme tábor. Na Tocllaraju se obvykle vystupuje buď cestou po severozápadním hřebenu anebo se volí průstup západní stěnou, kde se jedná víceméně o ledovcové lezení se sklonem 60° s dílčími náročnějšími úseky během překovávání trhlin. Pro moji skupinu volím severozápadní hřeben. Kvůli světové orientaci výstupové trasy vstáváme už ve 2 ráno a sníh je tak během chůze příjemně zmrzlý a tvrdý. Ranním tichem prostupuje jen skřípaní maček a občasné Jirkovo zakašlání. Sklon svahu se postupně zvyšuje až k 50° a proto občas musím kluky jistit přes sněhovou kotvu. Asi 150 m pod vrcholem se objeví široká bezedná trhlinka procházející celou stěnou a hned za ní „mushrooms“ převislé naváté sněhové bloky. Tady už začíná odvážné lezení

Nad kouzelným jezerem Arhuaycocha se vypíná šestitisícovka Pucajirca